

minister, der også var minister til den tid, ville DUC og A.P. Møller-gruppen få en fair behandling, og så ville de få den forhandling, som de har krav på.

Problemet er, at vi ikke i dag ved, hvem der er minister for dette område om 17 år. Vi ved endnu mindre om, hvilken sammensætning Folketinget har om 17 år.

Det, vi skal huske på, er, at det, vi har at gøre med her, er et område, hvor der er tale om meget betydelige milliardinvesteringer, og hvis ikke man i A.P. Møller-gruppen har tillid til, at man har mulighed for at fortsætte efter år 2012, sker der jo altså det, at i et passende antal år før det tidspunkt begynder man at neddrose, man holder op med at renovere, man stopper investeringerne på Nordsøen. Det er alt andet lige ikke i Danmarks interesse, at det sker, og derfor har man et helt naturligt krav på at kende sin retsstilling. Det må ikke være, som ministeren sagde, at det er den til enhver tid siddende minister, der henter et politisk flertal.

Det ville jo være dybt utilfredsstillende, hvis man i år 2011 efter et folketingsvalg den 17. maj pludselig har et flertal, der siger: For resten, om ½ år må I forsvinde fra Nordsøen.

Det går selvfølgelig ikke, og derfor er der brug for, at bemærkningerne omkring år 2012 flyttes ind i selve lovteksten, sådan at de får en væsentlig større retsbetydning end bemærkningerne til en ministerbemyndigelse.

Det er derfor, jeg beder ministeren om at overveje at bede sit embedsværk om at udforme det her som en lovparagraf, ikke af hensyn til Kim Behnke, men fordi investeringerne i Nordsøen er af en sådan kaliber, at vi ikke kan tillade os at spille hasard med det.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg glemte at give Folketinget en oplysning før, som også er relevant i forhold til hr. Kim Behnkes tale, og det drejer sig om A.P. Møllers retsstilling i henseende til aftalen fra 1962. Jeg tænker på det løfte, der dengang blev givet om forhandlinger inden år 2012 om en eventuel videreførelse af bevillingen.

Til det vil jeg sige, at den formulering, der er valgt her i lovforslaget, har været forelagt A.P. Møller, har været forelagt eneretshaveren, og vedkommende, der er blevet spurgt, og som på vegne af virksomheden har udtalt sig, har erklæret sig tilfreds med det, der er sket her. Det vil altså sige, at de to parter, der har indgået aftalen, er tilfredse med den formulering, det har fået her.

Men lad os dog vende tilbage til det og diskutere det. Vi kan jo høre, at vi alle sammen er enige om, at vi har nogle aftaler og dem skal vi vedstå, og det har vi fået accept for i EU, og det er det afgørende; så må formen selvfølgelig være en afvejning af disse ting.

Men jeg kan kun berolige Folketinget med – det gælder både hr. Kim Behnke, hr. Duetoft, hr. Enggaard, fru Eva Møller og andre, som har interesseret sig for dette – at den formulering, der her er blevet lagt frem i Folketinget, har været forelagt A.P. Møller, og at man i fællesskab har fundet en formulering, der var tilfredsstillende.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er bestemt helt rolig ved miljø- og energiministerens politiske melding. Det er der ingen problemer i, den er gået ind hos os, den med, at vi selvfølgelig holder aftalen.

Men hvad hjælper det, hvis vi kommer i en situation, hvor vi gerne vil holde aftalen, men hvor EU-myndighederne så meddeler, at det kan vi ikke, fordi vi har implementeret den forkert? Med al respekt for A.P. Møller er det altså ikke nok, at A.P. Møller og den danske stat bliver enige, hvis EF-Domstolen underkender en enighed.

Jeg vil godt igen spørge ministeren: Der findes en sag, der hedder 143/83, en sag, hvor Kommissionen var imod Danmark. I den sag – det er på et helt andet område – har både Europa-Kommissionen og EF-Domstolen over for Danmark fastslået, at det ikke er nok, at man implementerer et direktiv i et lovforslags bemærkninger. De siger, at hvis det ikke står i lovteksten, er det ikke gyldigt. Og det ville da være grotesk, hvis vi kom i den situation, at alle parter her i Danmark er enige om, at det skal være sådan, men EU-juraen siger: Kære venner, beklager, at I har gjort det på den måde, for dermed gælder den aftale, som I igennem hiv og slid har forhandlet jer frem til, alligevel ikke.

Det er derfor, jeg her fra talerstolen bad om ministerens juridiske vurdering, ikke den politiske vurdering, for dér stoler jeg fuldt ud på ministeren, men den juridiske garanti for, at vi ikke bliver mødt med en dom i EF-Domstolen, der siger, at måden, vi har implementeret den aftale på, gør, at det er frafaldet, at vi slet ikke har levet op til det, og at vi ikke kan beholde denne særordning, som vi har på dette område.

Derfor vil jeg bede om, at der kommer en afklaring af det spørgsmål, for jeg synes, at det